

Velja po pošti:
 Za celo leto naprej . . . K 28.—
 za en mesec 2.—
 za Nemčijo celoletno . . . 29.—
 za ostalo inozemstvo . . . 35.—
V Ljubljani na dom:
 Za celo leto naprej . . . K 24.—
 za en mesec 2.—
 V upravi prejemaj mesečno . . 1.70
Sobotna izdaja:
 za celo leto 7.—
 za Nemčijo celoletno . . . 9.—
 za ostalo inozemstvo . . . 12.—

SLOVENEČ

Inserati:
 Enostolpna pettirvsta (72 mm):
 za enkrat po 18 v
 za dvakrat " 15 "
 za trikrat " 13 "
 za večkrat primeren popust.
 Poročna ostanila, zahvale, osmrtnice itd.:
 enostolpna pettirvsta po 2 v in.
Poslano:
 enostolpna pettirvsta po 40 v in.
 Izhaja vsak dan, izjemoma ne-
 delje in praznike, ob 5. uri pop.
 Redna letna priloga Vozni red.

Uredništvo je v Kopitarjevi ulici št. 6/III.
 Rokopisi se ne vračajo; nefrankirana pisma se ne
 sprejemajo. — Uredniškega telefona št. 74. —

Političen list za slovenski narod.

Upravištvo je v Kopitarjevi ulici št. 6. — Račun
 poštne branilnice avstrijske št. 24.797, ogrske 26.511,
 bosn.-herc. št. 7563. — Upraviškega telefona št. 188.

Izpod Svele Gore.

(Izvirno poročilo »Slovenca«.)

Goriško, 20. julija 1915.

Hladno je kakor v letovišču. Že tri dni je pomalem deževalo in tudi danes je nebo zastrto z oblaki. Hvala Bogu! Dež in hlad pomorita bacile. Sicer pa imam na polici ližol in tudi nekaj opija bo pri rokah za slučaj potrebe. Vse rastlinstvo je letos izredno bujno in sadja je v izobilju, a jedli smo na pol zrelo, zato par slučajev.

Zdravstvena oblast je vse primerno ukrenila, mnogo napol zrelega sadja je zaplenila in sedaj se prodaja zrelo in kuhano sadje, pije kuhana shlajena voda in črna kava — in dobro je tako! Vina in piva nimamo. Bog nam je za pokoro naložil abstinenco, o kateri mnogi niso hoteli nič slišati. Ker je pa naš glavni pridelek vino, želimo in prosimo Boga, da nam pomaga pregnati Italijane iz naših solnčnih Brd in Furlanije še prej kot dozori grozdje. Sveta Marija svetogorska, Marija vitovska in žalostna Mati z mirenskega Gradu, varujte našo vinorodno Vipavsko pred lakomnim in nenasitnim sovražnikom!

Včeraj je bil na goriški fronti sodni dan. Treskali in grmeli so cel božji dan naši in sovražni topovi, neprestano so prasketale strojne puške, a treskalo je tudi nebo. Dalmatinci so opravili izborni in sijajno, kakor vselej.

Opazovali smo, kako so Italijani smotreno obstreljevali vsako ped zemlje na Kalvariji in Oslavju s težkimi granatami in mnog ladjik v vojaški rečeh je pač pomiloval uboge Dalmatince, ko je opazil, da Italijani tudi morebitne begunce iz jarkov neusmiljeno zasledujejo s šrapneli. A Dalmatinci se niso umaknili, vstrajali so, zmagali so! Dalmatinci molijo in mi molimo zanje.

Stračice so bile polne italijanskih ujetnikov, to moramo priznati, hrabrih strelcev — bersaglierov, ki so bili zajeti v naših jarkih, in tudi mnogo ranjenecv Italijanov so pripeljali v osrednje semenišče. — Danes se ljuta borba za goriško območje z ne zmanjšano silovitostjo nadaljuje. Nad vse izborni je vodstvo našega topništva.

Naše baterije streljajo le redkoma, a kadar je cilj gotov, takrat gre za stavo iz vseh strani v vse smeri. Opazili smo, da v takem trenutku italijanske baterije kmalu umolknejo. Naša samozavest se dan na dan krepi. Glavarstvo in sodnija v Gorici redno uradujeta; tudi denarni poštni promet je že pričel v št. Petru pri Gorici; govori se, da pride bliže k nam celo c. kr. davčni urad; a junak med junaki je naš prevzvišeni knez in nadškof, ki uraduje v svoji palači, dasi je bila že večkrat obstreljevana in je bil tam v svojem vrtu pod Gradom parkrat v smrtni nevarnosti, od izbruha vojske nepretrgoma do današnjega dne. Prevzvišeni je zelo utrušen, ker se je njegova duhovščina izkazala v tej vojski v patrijotizmu nad vsak sum vzvišeno. Naš deželni glavar Faidutti je dogovorno s prevzvišenim nadškofom izposloval pri naučnem ministru, da dobe duhovniški begunci, če se posvete dušnemu pastirstvu svojih ubeglih duhovnanov, slekoprej svojo kongruo in doplačo. Kdor izmed častitih sobratov beguncev želi natančnejših pojasnil, naj se obrne do g. deželnega glavarja. Naslov: Parlament, Dunaj.

Dr. Marijan.

Z goriškega bojišča.

(Izvirno poročilo »Slovenca«.)

III.

Ivanovo 1915.

Praznična je bila Gorica. Vest o padcu Lvova je vzbudila nepopisno radost. Iz kiš so zaplapolale cesarske, mestne in — slovenske zastave. Da, tudi slovenske! Niti najstarejši ljudje se ne spominjajo, da bi kedaj visele: irredenta pod varnim okriljem oblasti tega ni dovolila. A zdaj, zdaj se je to zgodilo spontano, samoumevno in naše dolgo zadrževano in teptano narodno čustvo je planilo na dan in zahtevalo solnca, luči, svobode, ki si je ne da več vzeti. Prej smo z gnevom v duši stiskali

pesti, ko so slovenskim fantom-nabornikom jemali trobojnice že pri vходу v mesto, ko so jo iztrgali našim vojakom iz rok, ki so odhajali na bojišče, a zdaj — vriskajo in pojejo »U boj!« mimo njih dalmatinske čete, odhajajoče v strelske jarko na Kalvarijo in Oslavje, kjer že osmi teden odbijajo noč in dan strahovite laške napade med točo granat in šrapnelov. Prej je bila naša trobojnica v mestu političen zločin, zdaj je dokument našega patrijotizma, ki ga je zapečatila obilna slovenska kri na vseh bojiščih.

Življenje je valovilo po ulicah, kjer so se v čudoviti harmoniji prelivale barve plapolajočih zastav. In solnce je sijalo veselo, obrazi vseh so bili veseli in naša radost je bila iskrena in notranja, poglobljena od zavesti, da je sovražnik pred vratmi, da so njegovi strelski jarki oddaljeni komaj 1 km od nas, a da n a š e Gorice nikdar ne dobe.

Počasi je priplul laški aeroplan nad mesto. Kot velika ptica roparica. Obkroževal ga je, gledal to življenje po ulicah, polnih prelivajočih se barv zastav, pisanih oblek in solnčnikov, polnih glasne radosti in južne brezskrbnosti. V širokih krogih je plul, se oddaljeval in se približeval, se dvigal in se spuščal, kakor obkroža ptica roparica krasen plen, ki ne more do njega, ne more od njega in ga opazuje le z roparskopohlepni očmi. Konečno se je dvignil zelo visoko in odplaval s svojim vitkim aluminiastim telesom, ki se je lesketalo v solncu, kakor da bi bilo pokrito s srebrnimi ribjimi luskinami, proti Furlaniji, dokler ni vtonil za kalvarskimi hribi v sopari poldneva.

V prvih popoldanskih urah so pa zagrmeli laški topovi, kakor da bi se valila ogromna nevidna telesa od božvekod in božvekam, je v zraku zajekalo, se zvijalo, tulilo. Kaj hoče Cadorna? Zbrisati močeni vtis, ki ga je naredilo zavzetje Lvova na naše čete? Ali pa hoče izbrisati sramotni pečat, ki ga je vtisnil poraz pri Kustoci v mlado, le slave in zmag željno laško zgodovino in ki ob jutrajšnji obletnici iznova zaskeli?

In padajo granate in šrapneli na vse hribovje goriškega območja. Rumeni plameni se zabliskajo iz kepe dima nad našimi vinogradi.

Na naša polja padajo med strašnim grmenjem in vničujejo, razdirajo, razruvajo vse, vse. Na slemenih, po vrhovih in dolinah se dvigajo proti nebu črni ogromni stebri dima kakor iz nebroj pogorišč. Tam se rušijo naše hiše, naša domovja pod udarci dežja ogromnih železnih kosov.

In kakor v režeč posmeh je razgrnila priroda v ta okvir vso krasoto goriške ravnine: v temnozelenem, tesnem objemu Soče so ležala razgaljena polja v večernem solncu, vsa bujna, neoskrunjena, z zlato mrežo solnčnih žarkov pregrnjena. Vse bolj od udarcev laških granat je bolela ta lepota naše zemlje.

Ogromna solnčna obla je obvisela nad Brdi. Razkošno so se razlili čez vse gričevje njeni zlati praški kakor velik iskrec pajčolan. Pod tem pajčolanom so se plazile umazanostive plasti dima, dokler niso legle temne sence in posesale vso to goriko, živo luč. Solnce je to tonilo smukoma in utonilo v krvavi zarji, ki se je bila napila vse krvi po naših gričih padlih vojakov.

Nizko se je sklonilo svetlozeleno nebo in pokrilo ljubeče s črnim plaščem noči razrito bojišče. Tistikrat so zagoreli kresovi po brdih: kresni večer je bil, vseh tajnosti in skrivnosti poln. A srca niso šepetala nemih besed in oči se niso smehljale v slutnji tihe, daljne sreče: v nepopisni grozi je kriknilo tisoč src, v neizrazni bolesti je gorelo tisoč oči: naši domovi gorijo! Plameni so švigali iz hiš visoko v nebo, da je zažarelo in razsvetljevalo grozno vso okolico.

In tedaj je zagorelo tudi srce naših src: Sveta Gora. Ogenj je planil iz samostanskega poslopja v temno noč, plameniči oblaki dima so legli na baziliko in jo obdali z ogromnim, strašnim vencem.

»Marija, Marija!«

In narod, ki je nem in udan pretrpel vse grozote molče in stisnjenih ustnic, je zaplakal kot otrok. Zajokale so vasi, zajokale žene, zajokali starci in starke. Zastrmele so oči na goro v nepopisnem trpljenju, zajecjale so ustne, roke so zakrile obraz. Saj so vsi romali k Materi na goro, trudni n obteženi, in vse je potolažila in vsem je vlila novih moči. A zdaj? Zdaj gori njen dom! . . .

»Mati! Mati naša!«

Strašna, neusmiljena roka jim je iztrgala srce iz prs in ga rezala počasi, kosček za kosčkom . . .

Srce Primorske, srce naših src, pa je izgorevalo polagoma vso kresno noč, dokler niso mladi žarki že resnega solnca poljubljali začrnelega zidovja samostana in razdejane cerkve.

»Marija! — Mati!«

Italijani obstreljujejo naše cerkve.

(Izvirno poročilo »Slovenca«.)

Sv. Gora je razrušena. Danes dne 19. julija pa so se Italijani lotili obstreljevati tudi veličastno svetišče žalostne Matere božje na Gradu pri Mirnu. Že v nedeljo 18. julija so padale granate pod Grad. Jutro 19. julija je bilo razmeroma mirno. Okoli 11. ure pa slišimo, da je ogenj iz italijanskih poljskih baterij zmiraj živahnjeji in žalibog zmiraj bližji. Naenkrat pa se zavemo, da velja bombardiranje našemu ljubljensmu svetišču. Zmiraj bližje se vsuje železna toča, pada okrog gospodarskih poslopij, toda brez škode. »Svete stopnice« so zadete v polno. Tri granate so padle pred cerkev; ena samo en meter proč od srednjih vrat, se je razpočila na kamnu, velik kos granate je predril vrata in frčal k velikemu oltarju, udaril tam ob zid na desni strani Matere Božje in padel pred veliki oltar. Druge granate so padale po vrtu, nam razrušile betonski zid. Človeške poškodbe ni bilo nobene. Po površnem pogledu soditi nima hiša nobene poškodbe; cerkev pa ima dosedaj nekaj prav neznatnih poškodb. Pred 12. uro sem šel s prav žalostnim, tužnim srcem v cerkev, povžil tam Najsveteše, luč je ugasnila, in tako sem zapustil cerkvi — veliki petek. Upam pa, da ne bode dolgo trajal.

Gradenski.

Življenje v Trstu.

(Izvirno poročilo »Slovenca«.)

Ljubljanski dopisnik tržaškega dnevnika »Lavoratore« slika v svojem listu na jako laskav način življenje v Ljubljani. Za nas, ki poznamo Ljubljance, to ni novost; a presenetilo nas je, da se je našlo

po klavernem odhodu iredentovskega lista »Piccola« vendar še ljudi, ki so se očistili »Piccolovega« strupa in postali resni v besedi in dejanju! Gospod Narciso sicer ni bil »Piccolov« otrok, a kakor vsak tržaški Italijan, je gotovo tudi on čital pobeglo kunjko, ki je leta in leta zastupljevala tržaško mladino in ji vcepila v srce oni zloglasni »osar tuto« proti »ščavom« — Slovincem. Z lastno glavo misleči tržaški Italijani — a teh je bilo bože malo — so se pričeli s studom odvracati od Mayerjeve iredente. Da le ni pisanje »Lavoratora« pesek v oči. Ljubljancem bodite previdni, hvala pa »Slovincu«, ki ni ponatisnil novice o »laško-jugoslovanskem bratstvu«.

Odkar so odšli regnikoli iz Trsta, ni več čuti psovka na naš naslov. Odkar so odšli oni, imamo na cestah in po lokalih mir. V slovenskem jeziku kupiš po celem mestu vse, kar želiš. Še več; oni, ki še včeraj niso poznali niti besedice slovenskega, so se našega jezika privadili kar čez noč in ga govorijo perfektno: eden po ribniško, drugi po loško, tretji po vipavsko itd. To so bili takozvani narodni mrtvaki, li se iz strahu pred regnikoli na domači zemlji niso upali govoriti lastnega jezika; kajti če bi bili to storili, objavil bi bil iredentovski list njihova imena in podjetja, koja bi bil z lažmi in preganjanjem uničil. Pristni Tržačan, ki ni prišel s trupom iredentovskih idej v stik, je še danes najboljši človek.

Mi vemo, da je »Piccolo« zastrupil ono tržaško mladino (v Ljubljani smo imeli tudi neki »Dan«. Op. ur.), ki je a-la aviatik Vidmer pobegnila preko luke in na trgu sv. Marka v Benetkah kričala zoper našo državo.

Pa pustimo vse to. Gotovi smo, da se časi »Piccola« ne povrnejo več.

V Trstu imamo le solnčno svetlobo. Svetilke na cestah ne gore, in ko se vleže noč, mora človek, ki se vrača domov, ob meglenih nočeh tipati z roko vogale, kot slepec. Nerodno je to, a pravilno, ker so nas parkrat obiskali sovražni zrakoplovci.

Življenje se je na videz le malo izpremenilo. Gostilne so odprte, kino daje svoje predstave in tudi koncertov se dobi. Sočivje je poceni, vse drugo pa od dne do dne dražje; izven živila, katere razprodaja aprovizacijska komisija. Prekupcevalci domalega stradajo (?), še slabše se pa godi hišnim gospodarjem, kojim le redkokdo plača najemnino. Mleko se je včeraj podražilo na 60 do 76 vinarjev liter. Vina zmanjkuje — pa hvala Bogu, tudi pivcev!

Na pomolu sv. Karla se shaja množica in posluša močno grmenje topov. Semtertje se nam pokaže tudi kaka naša bojna ladja. Lah si ne upajo blizu. Morda imajo še kak drug zvonik, odkoder nas permanentno ogledujejo.

M—R.

Nov italijanski poraz na Goriškem. — Usi italijanski napadi odbiti.

AVSTRIJSKO URADNO POROČILO.

Dunaj, 21. julija. Uradno se poroča: Na Goriškem so Italijani tudi včeraj nadaljevali svoj splošen napad. Ob robu Doberdobske planote in pri goriškem mostišču je divjala bitka cel dan. Zvečer se je posrečilo sovražniku, da je vzel goro Sv. Mihaela (vzhodno od Zdravščine). Danes zjutraj je osvojil generalni major Boog z dozdaj zadržanimi silami ta vrh nazaj. Južnovzhodno od Zdravščine se drže naše čete z največjo vztrajnostjo. Napad na krilo od razvalin vzhodno od Zagraja je vrgel končno Italijane tudi tam nazaj. Bežali so z velikimi izgubami v krite prostore. Ker so obdržale naše čete tudi ves južnozahodni rob visoke planote v svojih rokah in ker so krvavo odbile vse sovražne napade na goriško mostišče, s strašnimi žrtvami plačani naporu Italijanov zopet niso imeli nikakega uspeha.

Na ostali primorski bojni črti je bilo primeroma mirno. Ob koroški meji se ni nič bistvenega zgodilo.

Vzhodno od Schluderbacha so napadli trije sovražni batalioni Monte Piano. Bili

so odbiti, bežali so nazaj in so izgubili dve tretjini svojih ljudi.

Namestnik načelnika generalnega štaba:
 pl. Höfer, fml.

× × ×

Bitka pri Gorici se je končala z zmagom našega orožja. Odločitev je prinesel z največjo previdnostjo in odločnostjo izvedeni protinapad skupine generalnega majorja Booga, ki je Italijanom zopet iztrgal goro sv. Mihaela, ki se dviga vzhodno od Zdravščine oziroma Gradišča. Generalni major Boog je bil v karpatski bitki načelnik Boroevičevega štaba in svoječasno poveljnik pešpolka št. 27.

× × ×

Obisk italijanskega brodivja v južni Dalmaciji.

»N. Fr. Pr.« piše dne 19. julija: V očigled obletnice bitke pri Visu so se Italijani odločili, da z brodivjem osmih križark in 12 torpedovk izvrše napad proti južni dalmatinski obali oziroma proti Gružu in Cavtatu. Ti mesti nista ufrjeni

Turčija v vojski.

TURSKO URADNO POROČILO.

Carigrad, 20. julija (K. u.) Iz glavnega stana se poroča: Na dardanelski bojni črti se ni dne 20. t. m. nič važnega zgodilo. Neka mina, ki smo jo izprožili dne 19. t. m., je razpočila ravno nad neko sovražno protimino. Sovražne vojake, ki so delali tam, je pokopala zemlja. Na ostalih bojnih črtah nič važnega.

NOVA TURŠKA OFENZIVA V KAVKAZU.

Kodanj, 19. julija. »Berlinske Tiden« poročajo iz Petrograda, da se je na kavkaški fronti začela velika turška ofenziva. Turki napadajo na vseh točkah.

ANGLEŠKE IZGUBE PRED DARDANELAMI VIŠJE KAKOR V CELI VOJSKI Z BURI.

London, (Kor. urad.) »Times« opozarjajo, da so izgubili Angleži pri Dardanelah 42.434 mož, torej že več, kakor v celi burški vojski, v kateri so izgubili 38.156 mož.

SOVRAŽNIKI OBSTRELJEVALI NEUTR-JENA MESTA.

Carigrad, 21. julija. (Kor. ur.) Glasom zasebnih poročil je včeraj neka sovražna vojna ladja v nasprotju z mednarodnim pravom oddala kakih 20 granat proti nezavarovani luki Fenike, jugozapadno od Adalije. Neka druga ladja je bombardirala luko Učakide na isti obali. Streljalo se je tudi proti skupini žen in otrok. Dva grška podanika sta bila ranjena, drugih izgub ni bilo in tudi škoda je neznatna.

Razna poročila.

CESAR VILJEM IN KONEC VOJSKE.

Berlin. (Kor. urad.) »Tageblatt« izvaja: Inozemsko časopisje je poročalo, da bi bil cesar Viljem izjavil: vojska se bo končala meseca oktobra. Trdilo se je celo, da je cesar to rekel nekemu odposlanstvu finančnikov. Na pristojnem mestu ni o taki cesarjevi izjavi čisto nič znanega. Očividno je cela povest izmišljena. Wolffov urad je pooblaščen, da to potrdi. Cesar Viljem ni nikomur kaj takega izjavil.

OBNOVLJENO URADNO MESTO SVETE STOLICE.

Milan. (K. u.) Sv. oče je obnovil mesto »Uditore santissime«, ki mora sv. očetu osebno in tajno poročati o resnih in sitnih zadevah in osobito o sposobnosti kandidatov za škofovska mesta. »Corriere della Sera« poroča, da postane »Uditore santissime« monsignor Niccolo Marini, dosedanj tajnik nekega papeškega sodišča. Delokrog konzistorialne kongregacije — tajnik je kardinal de Lai — bo z novim mestom zelo omejen.

RESNI DELAVSKI NEMIRI V AMERIKI.

Newyork, 20. julija. (K. u.) Resni nemiri so nastali dne 20. t. m. med stavkujočimi delavci družbe Oil Company. Na policijo, ki je hotela napraviti red, so metali kamne. Menjavali so strele, a ranjen ni bil nihče. Strojniki orožnih in municijskih tvornic v Bridgeportu dne 19. t. m. niso prenehali delati, kakor se je prej napovedovalo. Poroča se, da so ugodili zahtevam delavcev.

SV. OČE SE POUČIL O POLOŽAJU V AMERIKI.

Rim. (Kor. ur.) »Agenzia d'Italiana« poroča: Sveti oče se je pustil po kardinalu nadškofu Gibbsonu natančno poučiti, kako da sodijo o položaju merodajni ameriški krogi.

Lučano, 21. julija. Več ameriških nemških škofov je prosilo sv. očeta, naj posreduje, da ne izbruhne vojska med Nemčijo in Ameriko. Sv. oče je odgovoril, da zaupa modri upravi predsednika Wilsona, katerega miroljubnost je splošno znana.

Dnevne novice.

+ Cesar se poda, kakor poročajo z Dunaja, bodoče dni v Išč, kjer bo ostal več tednov.

+ Obisk pri poljskih beguncih na Kranjskem. Na Kranjskem je doslej približno še 2000 beguncev iz Galicije. Včeraj sta došla v Ljubljano od osrednjega odbora za poljske begunce z Dunaja č. g. Kazimir Lagosz in č. g. Valentin Puchalu. Obiskala bodeta večje poljske naselbine na Kranjskem, prav pa bi bilo, da bi oni, ki kaj žele od odposlancev, posebno oni, ki ne živijo v večjih skupinah, se takoj obrnili s svojimi željami pismeno na naslov č. g. Kazimira Lagoszav hotel »Union«, Ljubljana.

+ Govor tržaškega namestnika. Tržaški namestnik baron Fries-Skene je sprejel odbor tržaških meščanov, ki ga je prosil, naj bi se prekrstil trg Piazza Grande v Cesarja Franca Jožefa I. trg. V svojem odgovoru je naglašal med drugim namestnik: Skupnosti Trsta z avstrijsko državo ne bo nikdar več omajeval noben zunanji,

a tudi noben notranji sovražnik. Na zunaj nas štiti naš oster meč, neprimerna vstrajna hrabrost naših junaških čet. Počenjanje tistih pa, ki so poizkušali v notranjosti širiti strup nezvestobe, se mora za vedno končati. Skrbeti hočem za to, da bodo v kladu v Trstu le Avstriji in da ostane Trst vedno dobro avstrijski.

+ Podeljena je župnija Osilnica č. g. Jakabu Omahna, kaplanu v Boštanju.

+ Zopet duhovnik umrl. V najlepših letih je smrt pokosila bivšega vikarja v Otaležu pri Idriji, č. g. Vinkota Buda, duhovnika goriške nadškofije. Kar misliti si ne moremo, da je bolezen zlomila tega korenjaka. Bolehati je pričel jeseni 1913, lani stopil v začasni pokoj; da si opomore, je obiskaval razna zdravilišča, umreti pa je prišel na ljubo mu Cerkljansko. V Otaležu je bil zelo agilen. Sezidal je preprotno novo župnišče blizu župne cerkve, ustanovil hranilnico, dekliško Marijino družbo, s katero je imel največje veselje, ter šel župljanom v vsem na roke. Duhovnikom je bil ljubezniv tovariš. Umrl je dne 21. julija ob 3. uri zjutraj in bo pokopan 23. julija dopoldne v Cerknem. Počivaj v miru, dobri Vinko!

— Smrtna kosa. Umrl je kanonik stolnega kapitlja v Trstu č. g. Peter Sinčič, star 91 let. — Umrla je v Jastrebarskem gospa Anka Čop roj. Mihelčič, soproga trgovca g. Jurija Čopa. — Umrl je v vojaški bolnišnici v Skoleh v Galiciji g. Franjo Čehovin, uradnik delniške družbe Greinitz v Trstu.

— Vsi begunci v Mariboru bodo v kratkem morali oditi dalje proti severu.

— 7000 poljskih beguncev je že odpovalo z Dunaja nazaj v Galicijo.

— Na laškem bojišču je padel junaške smrti dne 2. julija Izidor Stemberger, nečak gosp. semeniškega podvodje Frana Ferjančiča. Ena granata mu je odtrgala nogo in takoj druga mu je razbila glavo. Njegova mati ima še dva sina pri vojaki, izmed katerih pojde eden kmalu tudi na bojišče kot absolvent rezervne oficirske šole.

— Imenovanji. Za poročnika sta imenovana praporščak 87. pp. Fleißner Josip in praporščak 97. pp. Prokop Alfonz.

— »Velikodušna« južna železnica. Južna železnica je svojim delavcem dovolila na dan 10 vin. poboljška, t. j. cele 3 K na mesec. Res — gospodje pri glavnem ravnateljstvu južne železnice ne čutijo draginje.

— Umrl je na Dunaju 21. t. m. polkovnik Ivan Končar.

— Pisemski in zavojni poštni promet je za 10 dni popolnoma ustavljen.

— Bivši župan na Reki Bacich je postal italijanski kavalerijski poročnik v italijanski armadi.

— Poslanec Malik se je oglasil iz ruskega vojnega ujetništva. Bil je ujet s premyslsko posadko.

— Skozi okno je skočil v Dravo v Mariboru v neki bolnišnici črnovojnik Anton Srok. Mož je utonil.

— Najvišje cene sladkorju za Nižje Avstrijsko je določil namestnik. Sladkor v koskih bo stal z ozirom na kakovost 1.04 K, oziroma 95 vinarjev kilogram.

— Iz Amerike se je darovalo dozdej »Rdečemu križu« nad 660.000 kron. Španska kraljica-mati je pa darovala 15.000 K.

Ljubljanske novice.

lj Ponesrečen italijanski načrt. Iz dobro poučenega vira smo izvedeli, da so Italijani računali s tem, da bodo 4. julija že v Ljubljani.

lj Dečkova nesreča. Pretekli teden je na Rimski cesti povozil neki eraričen voz dve leti in pol starega dečka Boltežarja Speletič, sina sobnega slikarja. Oče je pri vojaki, mati pa je šla dopoldne po opravkih z doma ter pustila dečka v varstvo bratcem in sestricam. Med tem se je izmuznil iz stanovanja na cesto, kjer je tekal in se igral z drugimi otroci. Zašel je pod kolo, ki mu je zlomilo levo nogo v členku. Pri padcu se je poškodoval tudi po obrazu. Stariši, pazite posebno v tem času, ko je promet po ljubljanskih ulicah izdatno večji kot v normalnih časih, na svoje otroke in ne puščajte samih.

lj Izgubila se je pred Levstikovo lekarno zlata damska ura. Pošten najditelj naj jo odda proti nagradi na policijski stražnici v Slomškovi ulici.

:: Zopetna osvojitelj Przemysla ::
samo še danes v „Kino Centralu“ v deželnem gledališču.

1 steklenica 20 vinarjev. Naročila po povzetju.

Trgovski učenc

zdrav in krepak, s primerno šolsko izobrazbo, poštenih staršev, se sprejme v trgovini Martin Plut v Črnomlju. Že nekoliko vajen trgov. ima prednost. 1417

Hišica z vrtom

se odda v najem takoj z 1. avgustom. Poizve se Galjevca št. 5 pri Rakovniku. 1438

Trgovskega sotrudnika ob enem potnika, prodajalko in učenca

sprejme Oton Homan v Radovljici. Ekspresnim ponudbam je priložiti prepis izpričeval in navesti zahteve in čas vstopa. 1444

Velika neizmerna žalost naznaja vsem svojim sorodnikom, prijateljem in znancem prelužno vest, da je naša nad vse ljubljena edina hčerka, gospodična

MARIJA DITINGAR

učiteljica

danes ob 6. uri zvečer, po dolgi zelo mučni bolezni 23. letu starosti, previdena s sv. zakramenti za umirajoče mirno v Gospodu zaspala.

Pogreb nepozabne pokojnice se vrši v petek dne 23. t. m. ob 4. uri popoldne iz hiše žalosti Cesta na Rudolfovo železnico št. 20 na pokopališče k Sv. Križu. Sv. maše zadušnice se bodo brale v farni cerkvi Marijinega Oznanjenja v Ljubljani. 1441

V Ljubljani, 21. julija 1915.

Gregor in Marija Ditingar
globoko žalujoči starši.

Mestni pogrebni zavod.

Tužnim srcem naznanjamo vsem sorodnikom, č. gg. duhovnim so-bratom, prijateljem in znancem, da je naš iskrenoljubljeni sin, brat, svak in stric, častiti gospod

VINKO BUDA

bivši kurat v Otaležu, občinski starešina itd. itd.

danes ob pol 3. uri zjutraj po dolgem, mučnem trpljenju mirno zaspal v Gospodu.

Pogreb nepozabnega rajnega se vrši v petek, dne 23. julija ob pol 9. uri zjutraj na pokopališče sv. Jerneja.

V Cerknem, 21. julija 1915.

Žalujoči ostali.

Zahvala.

Za vse dokaze iskrenega sočutja, ki so nam došli povodom smrti našega iskrenoljubljenega, dobrega soproga, oziroma brata, svaka in strica, gospoda

Tomo Korbarja

izrekamo tem potom našo najsrčnejšo zahvalo.

Zlasti pa se zahvaljujemo vsem darovateljem prekrasnih vencev in sploh vsem, ki so spremili nepozabnega pokojnika na njegovi zadnji poti.

1442

Globoko žalujoči ostali.

Zahvala.

Globoko ginjena ob tolikih dokazih iskrenega sočutja, ki so mi došli od vseh strani povodom smrti ljubljene soproga, gospoda

Andreja Grčarja

šolskega ravnatelja

kakor tudi za mnogobrojno spremstvo na zadnji poti, izrekam vsem svojo najsrčnejšo zahvalo. Posebej pa se zahvaljujem g. kanoniku Novaku za tolažilne obiske v bolezni, g. medicinalnemu svetniku dr. Jelovšku za dolgoletno, veliko prizadevanje ob pokojnikovi bolezni, g. glavarju in gg. uradnikom, gg. učiteljem in učiteljicam, šolski mladini, g. pevcem za krasne žalostinke, darovalcem vencev in šopkov, g. učitelju Šegi za ginjivi nagrobni govor, končno vsem ostalim, ki so spremili ranjkega k zadnjemu počitku!

V Radovljici, 20. julija 1915.

1443

Žalujoča Josipina Grčar.